

snart som Regjeringen tager den Bestemmelse, at de skulle sløifes, saa at sige slet ikke er af nogen Betydning at vedligeholde dem, og man vil altsaa kun benytte den Ret, som man gjen- nem dem har, til at gjøre sig en Fordeel, og det troer jeg ikke, at man kan være berettiget til. — Naar der i Lovforslaget er givet Re- gjerings Bemyndigelse til at forhandle med Kjøbenhavns Commune om Afhændelse til den af det store Terrain, som Fæstningsværkerne udgjøre, saa kan det jo gjerne være, at en saadan Afhændelse kan komme istand. Men jeg maa dog sige, at jeg ikke gjør mig store Forhaabninger i den Retning, jeg kunde snæ- vere tænke mig, at der kunde træffes et Arran- gement som det, det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Ploug) nævnte, hvorved Communen kunde komme til at optræde paa Statens Vegne. Hvad Værdien af det hele Terrain angaar, da skal jeg iøvrigt ikke nærmere gaae ind paa den; naar der før af det nysnævnte Medlem blev omtalt en Priis af 10 Rd. pr. □ Alen, saa troer jeg, at den snarest blev omtalt for netop, at vise, hvad man paa ingen Maade kunde vente at naae; jeg mener, at der i det Hele ikke vil blive Tale om Quadratalens Priis, naar man kommer ind paa hele dette store Spørgsmaal, uden forsaavidt, som man jo altid kan reducere Kjøbesummen til Skiflinger eller Brøkskiflinger — nei, til Dalere eller Brøkdalere, mener jeg — paa Quadratalen; men Tanken om Quadratalenspriser troer jeg, at man i det Hele taget maa see bort fra. Jeg nævner kun dette, fordi jeg troer, at det er nødvendigt, at man itide berøver Folk Illusionen om den overordentligt store Værdi, som dette Terrain skal have.

Brock: Det vil være det høie Thing bekendt, at denne Sag har vaakt meget alvor- lige Forhandlinger i det andet Thing; jeg be- klager, at det ikke endnu har været mig muligt at sætte mig fuldkommen ind i disse Forhand- lingen, og at jeg derfor ikke kan have nogen rigtig begrundet Mening om de Forandringer, der ere foregaaede i Regjeringens oprindelige Lovudkast ved det andet Things Behandling. Jeg nægter imidlertid ikke, at saavel det op- rindelige Lovudkast som den Skikkelse, hvori

Lovforslaget nu er kommet til os, har vaakt meget væsentlige Tvivlsmaal hos mig. Lovfor- slaget har en dobbelt Side. Det vil for det Første skabe en Bemyndigelse for Regjeringen til at afhænde det Terrain, som Staten eier indenfor Demarcationslinien i og omkring Fæstningsværkerne. Dette er et virkelig Actio, som Staten eier, og det er vistnok ganske i sin Orden, at den søger at gjøre sig dette frugtbringende, naar den først efter grundige Forhandlinger er kommen til det Resultat, som Motiverne til Regjeringsudkastet omtale, at man nu er kommen til, at det maa ansees for vigtigt at nedlægge idetmindste den største Deel af Fæstningsværkerne. Den anden Side af Lovforslaget gaaer derimod ud paa at skabe Frihed i Benyttelsen for de private Eiere af Grunde paa det omspurgte Terrain. Det er væsentligt med Hensyn til dette Punkt, at der er opstaaet Tvivlsmaal hos mig, navnlig efter den Maade, hvorpaa Sagen nu er stillet ved Lovforslagets § 8. Denne Paragraph giver nemlig Regjeringen en Bemyndigelse til at indlade sig i Forhandling med Kjøbenhavns Communalbestyrelse om, at denne skal købe hele den Staten tilhørende Grund imellem De- marcationslinien og Boldgaden, og for det Tilfælde, at dette Salg lykkes inden en Tids- frist af 2 Aar, indenfor hvilken Forhandlingen kan bevæge sig, og at den Staten tilhørende Grund altsaa gaaer over i Communalbestyrel- sens Eie, fastsætter den nævnte Paragraph dernæst: „Naar saadant Salg har fundet Sted, kan Regjeringen nedlægge de paa bemeldte Grund værende Fæstningsværker som saadanne, dog saaledes at de i § 1 omhandlede Ind- skrænkninger i Henseende til Benyttelsen af de private Grunde vedblive at bestaae, indtil de paa den i § 2 fastsatte Maade ere afløste imod Bederlag osv.“ Saaledes som Sagen for Næ- bliffet staaer, er det utvivlsomt, at Regjeringen har en vis Myndighed over de omtalte private Grunde, men jeg troer ikke, at man kan give denne Myndighed en saadan Udstrækning, som det forekommer mig, at den høitærede Mini- ster har givet den, saaledes at det nemlig skulde være Staten tilladt i Diebliffet overhovedet at forbyde Bygningers Opsørelse indenfor De- marcationslinien. Der har aldrig i vor Lov-